

Em sẽ trở lại

Căn nhà cũ của Hân đã bán lại cho người khác. Khi tới đây sống, cô ở lại nhà bác Thanh, bác là người quen của mẹ, trước đây mẹ và bác là bạn thân từ thuở ấu thơ.

Ánh nắng chiều yếu ớt dần buông xuống những hàng thông xanh rì. Một cô gái với chiếc va li nhỏ bước xuống ga tàu. Lòng cô cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi mà.

Bác Thanh tới đón Hân bằng chiếc xe máy cũ.

Nắng buổi chiều tắt hẳn sau những rặng thông.

Cô được bác Thanh sắp xếp ở trong căn phòng trên gác, nơi có hành lang nhỏ với vô số những chậu hoa xinh xinh. Từ hành lang có thể nhìn ra cả một vùng trang trại rộng lớn.

Sau bữa ăn tối, trò chuyện với bác một chút, cô đi ngủ sớm. Tối hôm đó, cô ngủ thiếp đi tới tận sáng. Đó là lần đầu tiên sau những vấp ngã, cô thấy mình ngủ ngon như vậy, lần đầu tiên những cơn ác mộng không còn quấy rầy cô nữa...

Những ngày sau đó ở Đà Lạt, Hân giúp bác Thanh chăm sóc những vườn hoa hồng, hoa ly hay những luống dâu tây. Bác bảo sau này chúng chín, lấy số dâu đó làm mứt làm bánh kem và nhiều thứ khác nữa.

Mặc dù mệt thật vì chưa bao giờ phải lao động chân tay. Nhưng cô vẫn cảm thấy vui bởi vì khi con người ta chú tâm vào một việc có ích nào đó thì sẽ cảm thấy vui hơn. Tuy nhiên khi về đêm, thi thoảng trong một phút giây bất chợt nào đó, cô lại cảm thấy ghen ngào vô cùng, rồi cô khóc nức lên, khi ấy cô thấy mình cô đơn lắm. Có lẽ màn đêm đen tối lại nuốt chửng đi lí trí của cô.

Vào những buổi chiều nắng nhạt, cô vẫn thường thong dong với chiếc xe đạp rong ruổi quanh khu nông trại. Ánh nắng dịu êm trải dài trên mảnh đất cao nguyên bất tận...

- Vẫn lẳng mạn như ngày xưa nhỉ?

Một giọng nói nghe quen thuộc vang lên sau lưng Hân, cô ngoảnh lại và nhìn...một cậu con trai cao ráo, da ngăm ngăm vì nắng gió nơi đây. Là Minh cậu bạn cũ từ thuở ấu thơ của Hân!Hân bỏ chiếc xe đạp nằm chổng trơ trên bãi cỏ, cô chạy sang ôm chầm lấy Minh, cô vẫn hồn nhiên vô tư như ngày ấy!

- Suýt nữa tớ không nhận ra cậu nữa Minh à, cậu cao hơn và đẹp trai quá.

- Cậu vẫn vậy, xinh xắn như ngày nào-Minh nói-Sao về mà không nói cho tớ?

- Tớ về được 3 hôm và ở lại đây dài dài, cậu nhớ là phải rủ tớ đi chơi đó nhé!

Hân cười.

Minh cũng vậy!

Hai người bạn cũ từ thuở ấu thơ giờ gặp lại vẫn như ngày nào. Bảy năm trước khi rời xa nơi này thi thoảng cô vẫn liên lạc với Minh, nhưng sau đó vì công việc, cuộc sống nên thưa dần rồi mất hẳn!

Hai người đi dạo quanh khu nông trại cho tới khi những tiếng cười tắt lụn trong những tia nắng cuối chiều!

Suốt thời gian sau đó. Minh vẫn thường xuyên sang thăm Hân, anh rủ cô đi câu cá bên hồ, hay dạo quanh những cánh đồng hoa thơm ngát.

Cô không ngờ rằng sau ngần ấy năm Minh và cô vẫn là những người bạn thân thiết như ngày nào.

Cô nhớ lại quãng thời gian 7 năm về trước, khi còn là những cô cậu học trò hồn nhiên vô tư lự. Cô nhớ những chiều mưa hai đứa đi ô chung, những ngày nghỉ hè cô và Minh lại rong ruổi trên miền cao nguyên bất tận. Ấy vậy mà đã 7 năm rồi, nhanh thật!

Hân không kể Minh nghe những chuyện đã xảy ra trước khi tới đây. Đơn giản vì cô không muốn Minh phải lo nghĩ nhiều về chuyện của mình! Cuộc sống, tình bạn đẹp không có gì bận tâm như vậy cứ trôi đi thế này thì hay biết

mấy.

Nhưng cô nhận ra rằng sau ngần ấy năm Minh vẫn dành một tình cảm đặc biệt cho mình...

- Từ lúc chia tay anh chàng hotboy hồi lớp 10 ý. Cậu đã yêu ai chưa? - Minh vu vơ hỏi

Hân cười - Có chứ, nhưng cũng chia tay rồi, tình yêu sét đánh mà. Thế còn cậu thì sao?

- Tớ vẫn vậy thôi, chẳng ai yêu-Minh cười-Có lẽ tớ hơi nhút nhát như cái ngày ấy, chẳng làm gì chỉ biết đợi thôi!

Cô cũng cười! Nhưng trong lòng cô những đợt sóng lại trào dâng, những cảm xúc đan xen hỗn độn rồi rối tung lên. Yêu là chi? Để ta phải mong, phải đợi, phải nhớ rồi lại đau!

Đôi lúc Hân cảm thấy mình có lỗi với Minh, với những gì Minh dành cho cô. Cô không xứng đáng với những tình cảm đó. Nó quá lớn! Trái tim cô đã tan nát sau mỗi tình ấy! Cô không thể lấy tình cảm của ai đó lấp vào khoảng trống trong lòng mình. Bởi đó không phải là tình yêu thật sự, đó là sự thay thế, sự lừa gạt. Và sự lừa gạt ngu xuẩn nhất trên đời này đó là lừa gạt một tình cảm, một trái tim chân thành!

“Em sẽ dừng lại ở đó thôi anh à Thứ tình cảm chân thành trong em không còn nữa Em biết anh, yêu em bằng tình yêu chân thật Nhưng em chẳng đủ can đảm để yêu anh”

Cuộc sống của cô cứ êm đềm trôi như những vì sao trên dải ngân hà...

Ngày chủ nhật bác Thanh đi lên nhà thờ làm lễ Thánh. Hân cùng Minh đi giao hoa vào thành phố từ sáng sớm. Công việc xong xuôi, Minh rủ cô đi ăn kem ở quán nhỏ ngày xưa nơi có những bông hoa ti-gôn mà cô vẫn yêu thích. Hai đứa ngồi ăn kem, cười nói vui vẻ!

Nhưng đang ăn, qua cửa sổ lớn. Cô thấy một bóng người lướt qua. Cái hình bóng ấy khiến cô thần người ra, ly kem trên tay rơi xuống sàn vỡ tan tành.

- Có chuyện gì vậy? - Minh hốt hoảng.

Hân chạy ra đứng lặng bên cửa, cô thấy anh lướt đi trên phố, anh không đi một mình, anh đang khoác tay một cô gái trẻ trung rảo bước trên phố. Cô lặng người đi, những giọt nước mắt nhẹ rơi trên gò má. Một bàn tay đặt lên vai cô...

- Chúng ta về thôi, Hân Hân... Minh nói

Suốt buổi chiều hôm đó, hai người cứ đi mà chẳng nói với nhau câu nào cả. Minh đã hiểu mọi chuyện của cô, Minh sẽ im lặng, bởi Minh biết mình sẽ phải làm gì để giúp cô, anh sẽ không để cô phải buồn nữa!

Cuộc đời trở trêu thật! Cô nghĩ vậy, cô đã cố gắng trốn tránh anh nhưng ah lại xuất hiện một cách vô tình. Có lẽ cô đã quá yêu anh, cô không trách anh cô trách mình đã quá ngu ngốc khi tin vào tình yêu của anh. Tất cả là giả dối. Tình yêu của anh dành cho cô chỉ là giả dối.

“Cảm ơn anh vì sự hiện hữu hôm nay, nó giúp em vĩnh viễn quên anh. Em sẽ khóc, nhưng chỉ đêm nay thôi, khóc vì anh lần cuối. Và từ mai, em sẽ tiếp tục cuộc sống của mình và không bao giờ nghĩ về anh nữa...”

“Tạm biệt anh, người mà em đã từng yêu”
Em sẽ khóc vì anh một lần nữa thôi
mà Rồi em sẽ buông xuôi tất cả
Bởi em còn yêu cuộc sống muôn màu
Em sẽ buồn nốt buổi tối nay thôi
Em sẽ về với cuộc sống của mình
Tạm biệt anh, người mà em đã từng yêu”

Suốt buổi chiều hôm đó, Hân tựa vào vai Minh. Nắng chẳng gắt gỏng và gió vẫn thổi!

...

Sau ngày hôm đó, cuộc sống của Hân lại êm đềm như trước. Đôi bạn vẫn rủ nhau đi câu cá, rong ruổi trên miền cao nguyên bất tận...

Sáng nay Hân cảm thấy những cơn gió heo may đã về, mang theo hơi ẩm lạnh lạnh.

- Thời gian trôi qua nhanh thật, tớ ở đây gần được nửa năm rồi còn gì

- Uhm. Cậu phải về à?
- Sáng nay mẹ gọi bảo khi nào tớ thu xếp về với mẹ, mẹ đang ốm
- Vậy khi nào cậu về, và khi nào trở lại?
- Chắc ngày kia, còn trở lại thì... Hân ngập ngừng
- Chắc tớ với bác Thanh lại phải chuẩn bị tiệc rồi.

Minh gượng cười. Hân thì im lặng!

Gió vẫn thổi, cuốn theo vài chiếc lá bay về trời!

Thấm thoát đã được hơn nửa năm rồi. Hân phải trở về theo lệnh của mẹ. Cô bỗng thấy luyến tiếc mảnh đất yêu dấu này. Lần chia tay thứ hai giống y như lần trước vậy, không biết khi nào mình mới trở lại nơi đây. Cô biết Minh sẽ rất buồn, cô nhận thấy điều đó trong ánh mắt của Minh ngày hôm qua. Minh yêu cô và trong thời gian trở lại đây, trong cô một thứ tình cảm bỗng lớn dần. Nhưng cô không đủ can đảm để nói lên điều đó, vả lại cô sắp rời xa nơi đây. Cái cô cần đó là thời gian, một thời gian chẳng biết bao lâu nữa để cô trở lại là chính cô ngày đó!

Một buổi sáng mùa thu se lạnh, một cô gái với chiếc va li nhỏ lặng lẽ bước đi trên ga tàu, những tia nắng yếu ớt cuối ngày cũng dần tắt. Ngày chia tay lần 2 vẫn chỉ có bác Thanh tiễn, không có Minh!

Khi đoàn tàu lăn bánh rồi khuất bóng xa xa, có bóng người con trai đứng sau rặng cây...

“Tớ biết cậu sẽ quay trở lại mà Hân, tớ sẽ vẫn đợi như 7 năm về trước”. Sau đó anh bấm send rồi gửi đi.

Hà Nội - tháng 3...

Hân Hân ngồi trên chiếc giường trong căn phòng nhỏ của mình, cô khẽ dùng đưa theo giai điệu của những bài hát quen thuộc. Sáng nay cô vừa nhận được lịch phân công công tác dài ngày của sếp, chuyển đi tới Đà Lạt.

Hân ngẫm nghĩ, có lẽ cô còn nhiều thứ vấn vương ở cái mảnh đất an bình đó. Cô sẽ trở lại đó một lần nữa để nói hết những gì vương bận trong lòng với anh. Và cô biết anh vẫn sẽ đợi cô.

“Khi ánh hoàng hôn lụi tàn sau đỉnh núi Khi màn đêm bao phủ cả đất trời Khi những ngôi sao sẽ lại tỏa sáng Đó là khi... Em lại trở về Xua tan đi màn đêm đầy băng giá Rồi thắp lên ngọn lửa của tình yêu”...